

КЛЮЧОВІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ: ПІДХОДИ ТА ШЛЯХИ ДО ВИВЧЕННЯ

Момоток М. С.

*здобувачка вищої освіти III курсу,
факультет географії, історії та туризму,
Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-
гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янука»
м. Рівне, Україна*

Історія України – це багатшаровий комплекс, який складається з культурних, політичних, соціальних та економічних вимірів. Визначення актуальних проблем історії України є важливим завданням, оскільки це допоможе розуміти сучасний стан нашої країни та визначити шляхи її подальшого розвитку.

Однією з ключових проблем історії України є визначення національної ідентичності. Україна має багату історію, яка охоплює тисячоліття, але історичні події, пов'язані з українським народом, часто були спотворені або навіть приховувалися. Це спричинило складність у визначенні історичних коренів та традицій українського народу, що зі своєї сторони зумовило складнощі у формуванні національної ідентичності України.

Іншою проблемою є оцінка діяльності політичних та культурних діячів. Для України важливо визначити своїх героїв та особливості внеску українських діячів в світову культуру та історію. Не всі факти та події, пов'язані з іменами видатних українців, є зрозумілими та доступними для українців, що не допомагає в формуванні історичної пам'яті [1, с. 8].

Також важливою проблемою є відновлення історичної пам'яті. В Україні протягом багатьох років історію було переписувано та спотворювано, що призвело до втрати частини нашої історичної спадщини та недооцінки значення деяких подій та осіб. Відновлення історичної пам'яті включає в себе не тільки відновлення фактів та документів, але і розповсюдження правильної інформації про історію нашої країни серед широкої громадськості.

Також однією із актуальних проблем історії України є також збереження та захист історичних пам'яток. На жаль, в Україні є багато історичних пам'яток, які знаходяться в аварійному стані або знищуються під час будівництва нових об'єктів. Це призводить до

втрати частини історичної спадщини та віддалення від наших коренів [2].

Ще одна, але не менш важлива проблема – вивчення та впровадження нових підходів у викладанні історії. В сучасному світі важливо розуміти історію та взаємозв'язки між різними країнами та культурами. В Україні також потрібно впроваджувати нові методики та підходи у викладанні історії, які б допомагали створювати національну свідомість та сприяли формуванню критичного мислення [3, с. 56].

Отже, актуальні проблеми історії України полягають у визначенні національної ідентичності, оцінці діяльності видатних українців, відновленні історичної пам'яті, збереженні та захисті історичних пам'яток та вивченні та впровадженні нових підходів у викладанні історії. Так, захист історичних пам'яток та вивчення історії є важливими проблемами в Україні. Наша країна має багату історичну спадщину, яка була досить складною, особливо під час останніх століть. Тому збереження історичних пам'яток та їх охорона від знищення є надзвичайно важливим завданням.

З вище викладеного можна зробити висновок, що історія України є складною і має багато проблем. Щоб вирішити ці проблеми, важливо продовжувати дослідження та розкривати всі факти про історію України, щоб забезпечити об'єктивну та повну історичну правду. Також важливо підтримувати діалог між різними країнами та культурами, щоб зменшити конфлікти та сприяти взаєморозумінню.

Збереження історичної пам'яті та її вивчення має бути спрямоване на навчання та збагачення суспільства, а не на розділ і поділ. Вивчення історії України має бути зосередженим на тому, щоб надати людям інформацію та знання, які допоможуть розвивати їх критичне мислення та історичну грамотність.

Вирішення цих проблем вимагає спільних зусиль уряду, громадськості та активної позиції кожної людини. Важливо зберегти історичну пам'ять та національну ідентичність, але водночас рухатися вперед, розвиватися та працювати над покращенням економічного, соціального та культурного стану країни. Тільки тоді Україна зможе досягти своїх цілей та зайняти достойне місце серед країн світу.

Література:

1. Історія української культури. [Текст]: Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей денної та заочної форм навчання /

- Ю.О.Шабанова, Н.Ю.Тарасова, О.Я. Дичковська. Дніпропетровськ, 2012. 141 с.
2. Пізнаємо Україну – пам'ятки та визначні місця. Центр туризму та краєзнавства учнівської молоді Оболонського району м. Києва. URL: <http://www.ctkum.kiev.ua/2022/04/18/piznaємо-ukraїnu-pamyatki-ta-viznachni-miscya/> (дата звернення: 25.04.2023 р.)
  3. Пометун О.І., Пироженко Л.В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. Київ, 2004. 192 с.

НАЦІОНАЛЬНІ ГРОМАДИ МІСТ ВОЛИНИ У XVIII ст.

Рибчинський М. В.

здобувач вищої освіти IV курсу,

*Навчально-науковий інститут міжнародних відносин
та національної безпеки,*

*Національний університет «Острозька академія»
м. Острог, Україна*

Століття, яке передувало XVIII-му було надзвичайно насичене подіями та тяжкими випробуваннями як для Волині, так і власне для всіх українських теренів. Таким чином міста та їх населення вже у XVIII ст. переживали етап реставрації та процес відновлення демографічних ресурсів й економічного потенціалу.

Станом на 1775 р. у Волинському воєводстві було 7 державних, 103 шляхетських та духовних міст. Королівськими містами були центри повітів – Луцьк, Кременець та Володимир, а також Ковель, Вижва, Миляновичі. До духовних міських поселень належали Торчин, Рожище та інші [1, с. 148].

У містах Волині в останній чверті XVIII ст. всього нараховувалось 23417 димів. Помноживши кількість димів на середній коефіцієнт 6,5 особи на дим, то отримаємо 152210 городян [3, с. 140]. До найбільших міст за кількістю мешканців належали: Дубно (6535), Старокостянтинів (4581), Заслав (4566), Острог (4098 осіб), Любар (4556), Корець (4706) і Полонне (4954). Основну масу становили містечка з населенням від 1 до 2 тисяч чоловік [4, с. 102].

Досліджуючи урбанізаційні процеси на Волині у XVIII ст. не можна оминати питання про життя національних громад які населяли міста краю. Корінні та домінуючі за кількістю в регіоні були українці. Вони були найменш урбанізованим етносом на території воєводства.